

1) Ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν Ἀτσιγγανος: Σὰν ἀτσιγγανάκι εἶναι τὰ παιδιὰ τῆς κοιν. || Ἄσμ.

Ἀτσιγγανος τοῦ ἴσσηξε, μικρὸν ἀτσιγγανάκι

Κάρπ. 2) Τὸ εὐτελὲς λάχανον βλίτον Ρόδ. Συνών. βλίτο. 3) Πληθ., εἶδος μαύρων σύκων Σίφν. 4) Μικρὸς κλάδος, κλαδίσκος Πελοπν. (Σουδεν.)

ἀτσιγγαναρειό τό, πολλαχ. ἀτσιγγαναρειό Θήρ. Κρήτ. Σύμ. ἀτσιγγαναρειό Κυδων. ἀτσιγγαναρειό Κρήτ. τσιγγαναρειό πολλαχ. ἀτσιγγαναρειό Τήν.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρειό. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἀτσιγγάνου καὶ καθόλου τὸ σιδηρουργεῖον ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. Ὅποιος δὲ θέλει ν' ἀκούσῃ τὸ τούμπου τούμπου 'ς τ' ἀτσιγγαναρειά δὲν πάει Λεξ. Δημητρ. || Μεταφ. ἐπὶ ἀτάκτου καταστάσεως σκευῶν καὶ ἐπιπλῶν καὶ καθόλου ἀκαταστασίας ἢ καὶ ἀκαθαροσύνης πολλαχ. : Ἀτσιγγαναρειό ἐγίνε τὸ σπῆτι μας.

***ἀτσιγγανᾶτος** ἐπίθ. ἀτσιγγανᾶτα τά, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

Οὐδ. πληθ. οὐσ., εἶδος σύκων μεγάλων χρώματος ἰώδους. Συνών. ἀτσιγγανίστικος.

ἀτσιγγανερὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. τσιγγανερὸς Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τῆς καταλ. -ερὸς.

Ὁ λεπτὸς τὸ σῶμα, ὁ μὴ σαρκώδης. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄτροφος 1.

ἀτσιγγανεύω ἀμάρτ. ἀτσιγγανεύω Σύμ. ἀτσιγγανεύω Κρήτ. ἀτσιγγανεύω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀσκῶ τὴν τέχνην τοῦ Ἀτσιγγάνου, εἶμαι σιδηρουργὸς Σύμ. 2) Φαίνομαι γλίσχρος, φιλαργυρεύομαι, φειδωλεύομαι πέρα τοῦ δέοντος Κρήτ. : Ἀτσιγγανεύεται καὶ γὰρ κεινὰ καίε λεφτά.

ἀτσιγγανιά ἢ, πολλαχ. ἀτσιγγανιά Κρήτ. (Σητ.) ἀτσιγγανιά Κρήτ. τσιγγανιά πολλαχ. τσιγγανιά Τήν. τσιγγανιά Ἡπ. τσιγγανιά Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος.

1) Ἡ τοῦ Ἀτσιγγάνου δυσσομία Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Τήν. : Ἄσμ.

Σ τῆς Ἀτσιγγάνας τὴν αὐλὴν | δειτρολίβανος ἀθ-θεῖ, μ' ἂν ἀθ-θῇ καὶ ἂν δὲν ἀθ-θῇ, πάλ' ἀτσιγγανιὰς βρομεῖ.

2) Ἀκαθαροσία, ρυπαρότης Κρήτ. κ.ά. : Ἀμέτε νὰ πλυθῇτε νὰ μὴ θωρῶ τὴν ἀτσιγγανιά σας. 3) Γλίσχρότης, φειδωλία, φιλαργυρία πολλαχ. : Ἦφας δὲν ἤ-ῆ-ἀτσιγγανιά δὲν Κρήτ. Μοῦτε δεκάρα δὲ δίδει ἀπὸ τὴν ἀτσιγγανιά δὲν αὐτόθ. Ἀπὸ τὴν τσιγγανιά του δὲν πῆρε γιὰ τὸ κ' ἔχασε τὸ παιδί του Ἡπ.

ἀτσιγγανιάζω ἀμάρτ. ἀτσιγγανιάζω Κρήτ. (Κατσιδ.) ἀτσιγγανιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος.

Κάμνω τι ρυπαρόν, ἀκάθαρτον, ρυπαίνω: Βρομάρεις εἶναι καὶ μᾶς ἐτσιγγανιάσε. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. καθίσταμαι ρυπαρὸς, πληροῦμαι ἀκαθαροσύνης: Δὲν ἔχομε νερὸ νὰ πλυθῶμε κ' ἐτσιγγανιάσαμε. Ἀτσιγγανιάσαμε καὶ θὰ πλύνωμε σήμερον. Ἀμε νὰ πλυθῇς νὰ μὴ σὲ θωρῶ ἀτσιγγανιασμένο.

ἀτσιγγανιάσμα τό, ἀμάρτ. ἀτσιγγανιάσμα Κρήτ. ἀτσιγγανιάσμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀτσιγγανιάζω.

Ἐλλειψις καθαριότητος, ἀκαθαροσία: Ἐχουν ἓνα ἀτσιγγανιάσμα ἀπὸν σιχαίνεσαι νὰ τοὶ θωρῇς. Συνών. ἀτσιγγανιάσμα.

ἀτσιγγανιάσμος ὁ, ἀμάρτ. ἀτσιγγανιάσμος Κρήτ. (Κατσιδ. Σητ.) ἀτσιγγανιάσμος Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀτσιγγανιάζω.

Ἀτσιγγανιάσμα, ὁ ἰδ.: Εἶδα ἀτσιγγανιάσμος εἶναι ὁποῦ 'χουνε τὰ παιδιὰ σου! Κρήτ. Ἀμέτε νὰ πλυθῇτε, γιὰτ' ἐ θωρῶ νὰ θωρῶ τὸν ἀτσιγγανιάσμό σας Σητ.

ἀτσιγγανικός ἐπίθ. σύνηθ. ἀτσιγγανικός πολλαχ. τσιγγανικός σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τῆς καταλ. -ικός.

1) Ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τοὺς Ἀτσιγγάνους: Ἀτσιγγανικός χορὸς. Τσιγγανική μουσική. Ἀτσιγγανικά βιολιά. Τσιγγανικά μάτια (μαῦρα καὶ ἀμυγδαλωτά). Τσιγγανική βρομιά. Τσιγγανικά φορέματα. 2) Ἀκάθαρτος: Τσιγγανικό σπῆτι, ὅπου καὶ ἂν ἀκκουμπήσῃς λερώνεσαι Ἀθῆν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀτσαλιάρικος 1.

ἀτσιγγανίστικος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τῆς καταλ. -ίστικος.

Εἶδος σύκων: Ἀτσιγγανίστικα σῦκα. Συνών. ἀτσιγγανᾶτος, ὁ ἰδ.

ἀτσιγγανίτσα ἢ, Ἰων. (Κρήν.)

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Πτηνὸν ὀλίγον μικρότερον τοῦ κορυδαλλοῦ.

ἀτσιγγανο τό, ἀμάρτ. τσιγγανο Πελοπν. (Κλουττινοχ. Σουδεν. Τρίκκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ ξύλο κττ.

1) Λεπτὸς κλάδος Πελοπν. (Σουδεν.) 2) Ὁ μίσχος τῆς σταφίδος μετὰ τὴν ἀποξήρανσιν Πελοπν. (Κλουττινοχ. Σουδεν.) 3) Τὸ βελονοειδὲς φύλλον τῆς πεύκης Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.): Σὰν τσιγγανα εἶναι τὰ πόδια του.

ἀτσιγγανόκουνια ἢ, ἀμάρτ. ἀτσιγγανόκουνια Κρήτ. ἀτσιγγανόκουνια Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τοῦ οὐσ. κούνια.

Λίκνον ἀνηρτημένον ἀπὸ δένδρον ἢ ἄλλου σταθεροῦ σημείου ὡς αἰώρα.

***ἀτσιγγανόπετσο** τό, ἀτσιγγανόπεσο Μύκ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τοῦ οὐσ. πετσί.

Μεταφ. ὁ πολὺ μελαχρινός.

ἀτσιγγανοπούλλα ἢ, σύνηθ. ἀτσιγγανοπούλλα πολλαχ. ἀτσιγγανοπούλλα Κρήτ. ἀτσιγγανόπουλλο τό, σύνηθ. ἀτσιγγανόπουλλο πολλαχ. ἀτσιγγανόπουλλο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τῶν καταλ. -πουλλά -πουλλο.

1) Κόρη ἢ υἱὸς Ἀτσιγγάνου. 2) Παιδίον μελαπόν.

3) Παιδίον ρυπαρόν.

Ἀτσιγγανος ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) Ἀτσιγγανους σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. Ἀτσιγγανος πολλαχ. Ἀτσιγγανος Κρήτ. Ἀτσιγγανους Λέσβ. Σάμ. Ἀτσιγγανους Β. Τήν. Ἀτσιγγανος Πόντ. (Οἶν.) Ἀτσιγγανός Νάξ. (Δαμαρ.) Ἀτσιγγανος Ἀνδρ. Μύκ. Τσιγγανος Αἰγίν. Ἰκαρ. Τσιγγανος Κεφαλλ. κ.ά. Τσιγγανους Θεσσ. (Πήλ.) Τσιγγανός Καππ. (Φλογ.) Τσιγγανός Ἰμβρ. Τσιγγανός Καππ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Σινασσ.) Σίγγανος Ἀνδρ. Θηλ. Ἀτσιγγάνα καὶ Τσιγγάνα κοιν. Ἀτσιγγάνα Κρήτ.

Τὸ μεσν. ὄν. Ἀτσιγγανος. Πβ. Κορ. Ἀτ. 4, 37 κέξ.

Α) Οὐσ. 1) Ἐθνικὸν ὄνομα λαοῦ νομαδικοῦ καὶ σκηνιτικοῦ ὁρμηθέντος ἐξ Ἰνδιῶν καὶ ἀσχολουμένου συνή-

